

Nils Euhard Kihlund född 1890 i byn Nyssjöfjärden
 inom Djurkövns församling på gränsen mot Väina
 Han kom en församlingdag 1930 till mitt hem Norronsjön
 och undrade om han kunde få husrum några dagar som
 blev till veckor och månader. Han hade genom sägner och
 gamla skrifter hört att det fanns guld och silvermalm i
 Gurberget. och skulle nu undersöka berget. Han var utrustad
 med en slagruta och böjade vankar i flera dagar. varvid han
 fick utslag på flera ställen. Det kraftigaste utslaget var ovanför
 landsvägen där Kvadrattet går närmast landsvägen. Där böjades
 han ett chakt där han kände undan jord och sten för att nå
 berget. Där arbetade han i flera år under bärmakstiden men
 lyckades aldrig nå berggrunden, varför han så småningom gav
 upp. Han flyttade då till bakviden av berget där en tidigare guld-
 grävare vid namn Jon Jonsson påbörjat en gruva, där fortsatte
 han bessa och spränga så länge krafterna räckte. Det sista
 sprängskottet avladdade han hösten 1945 då han gav upp
 utan att ha hittat någon bryttas malm. Nils Kihlund mest
 kallad gurbergs-kungen var ett original av stort mått. Han
 var en mångsyttare som inte stod främmande för något arbete.
 Tillsammans då det inte gick arbeta i gruvan högg han timmer hjälpte
 folk med utrymning och grävning av brunnen, husbyggen mm.
 Han skötte även pottblänningen. (utvinning av för från potter) åt
 Mo-So i flera årtaliga församlingar. Han hade stark tro på
 övernaturliga ting. Gurmoran (en övernaturlig skymd) sade han
 sig ha träffat åtskilliga gånger.

Jag drar mej till minnas en midsommar-dags-morgon då han kom på besök. Mamma ställde frågan, har du inte sovit i natt eftersom du är så södögd, du kanske har varit och träffat gurv-moran, men hon är väl så gammal nu att hon är död. Han svarade efter en stunds tystnad. I natt sovde hon, och det hon har haft är nu i mina fickor. Men det löftet höll hon nog inte utan behöll sin skatt.

Vi småpojkar besökte honom ofta uppe i berget. Han byggde en stuga nere vid landsvägen där vi hjälpte till med spänlagläggningen, stoppa säggnår i raggarna och räim-taken. Vi var även behjälplig med att sno berg-trossen när han skulle boua för sprängskotten. Han hade inte alltid så välställt med maten alla gånger. Vi brukade när han saknade smör för sig på spiskött, rikket vi bjötte var kalas. Han hade god hand med oss småpojkar, förtärlade och undersättade oss hur vi skulle göra i olika situationer. En märklig man i många avseenden, arbetade och sparade under vintrarna, köpte mat dynamit brustil smedjokol samt det han behövde för hirts näd-trift. Han var även noggrann med att ha varma kläder. Vår vinter återupptog han arbetet i berget, fortsatte till dess dynamiten och maten var slut, men eftersom han för varje sprängskott väntade sig nå malm-stocken brukade han handla ett tag på kredit innan han bringades återuppta förhjämlade i slutet av 40-talet brom stugan uppe i berget ned, han köpte då ett hus här i byn. Han ägnade sig nu mest åt skogsarbete. För han hade sin arbetsplats

flammade alltid en brasa som han noggrant underhöll. Rökken utvisade där han höll till. Elden är en kamrat, var ett av hans uttryck. Vi ungdommar besökte honom ofta för att lyssna till hans aldrig sinande skön av berättelser från hans bekantskaps med både över och underjordiska stjernor, men det var inte alltid han var i berättelagen, då fick vi ha tålmodighet och invänta lämpligt tillfälle. Det finns mycket att berätta om denne man, men jag bör detta för säkra.

Med tecknat av hans vän Bengt.

/ Bengt Larsson, f 1924, Norromsjön /